

EEN UNIEKE VONDST!

door

A. Rombouts

Zaterdagmiddag 4 april 1981 omstreeks 4 uur was ik, in gezelschap van mijn vrouw en mijn collega-schelpenverzamelaar Alec Schelechoff, bij laagwater aan het schelpenzoeken op een van de stranden van Noord Stradbroke, 'n eiland in Moreton-baai nabij Brisbane. Bij dit ebgetij valt 'n aanzienlijk gedeelte van het strand droog, behoudens wat poeltjes met zee-anemonen, krabben, zee-sterren en soms een kleine octopus.

Het is een strand van grijs zand en modder met her en der verspreid wat zeegras-veldjes, stukken hard en zacht koraal, rotsblokken of aaneengegroeide oesters. Mijn oog viel op wat een modderheuveltje leek en het liet mij geen twijfel: daar lag een Melo georginae (Gray, 1834). Deze schelp, vrijwel uitsluitend voorkomend in Moreton-baai, Queensland, was een fraai, levend exemplaar, prachtig oranjebruin van kleur, voorzien van periostracum en ongeveer 245 mm lang.

Een vondst zoals deze is op zichzelf al een niet bepaald elke dag voorkomende gebeurtenis, maar om een geijkte uitdrukking te gebruiken, wie schetst mijn verbazing: toen ik namelijk de schelp omdraaide en het weekdier bekeek, ontdekte ik, als het ware ingepakt in de grote voet van het dier en half bedekt door de mantel ... een 110 mm grote, in prachtige conditie zijnde Conus leopardus (Roeding, 1798)! De Melo, zoals bekend 'n karnivoor, had op enkele resten na het Conus-dier geheel verorberd en presenteerde mij een mooi gaaf, nog door het periostratum bedekt zijnde leopardus-exemplaar! Men moet zoiets zelf beleven om te begrijpen hoe opgewonden wij waren over deze vondst.

De vraag rijst echter, heeft de Conus gelegenheid gehad om zijn vergif in de Melo te prikken en zo ja, zijn Melo's hiervoor dan ongevoelig?

Brisbane,
Australië.